

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **TARUS, s. r. o. "v likvidaci"**, se sídlem Jablunkovská 410, Třinec – Lyžbice, zastoupeného jednatelem Jánem Krišicou, bytem Čapkova 689, Třinec, proti žalovanému: **ELPOL s. r. o.**, se sídlem Janovská 1201/11A, Polanka nad Odrou, zastoupeného jednatelem Ing. Josefem Havrlantem, bytem ul. B. Smetany 1063, Polanka nad Odrou, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 18 a usnesení téhož soudu ze dne 8. 10. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 18, **se odmítá**.
- II. Kasační stížnost žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 30, **se odmítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 18 a proti usnesení téhož soudu ze dne 8. 10. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 30.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) usnesením ze dne 10. 7. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 18, odmítl postupem podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) žalobcovo podání, kterým se po žalovaném domáhal vydání platebního rozkazu na částku 88 099, 80 Kč s příslušenstvím (k 31. 12. 2008 žalobce požadoval částku ve výši 1 257 387 Kč). Městský soud v daném usnesení uvedl, že s ohledem na to, že o nárocích žalobce může rozhodovat pouze soud v občanském soudním řízení, žalobu odmítl a v intencích uvedeného ustanovení žalobce poučil o možnosti uplatnit svůj nárok před soudem v občanskoprávním řízení do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Proti tomuto usnesení brojil žalobce (stěžovatel) prostřednictvím svého jednatele kasační stížností (dále též „kasační stížnost I“), kterou adresoval mnoha dalším adresátům (mimo jiné Nejvyššímu soudu, Ministerstvu spravedlnosti, Evropskému soudu pro lidská

práva, Evropskému parlamentu, Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu České republiky, Konfederaci politických vězňů), v níž bez patřičného zdůvodnění požádal o zrušení napadeného usnesení v celém rozsahu a o poskytnutí právní pomoci jednoho právníka či právní kanceláře. V kasační stížnosti I uvedl, že ústní, soudní a písemné volání od roku 2003 po předběžném opatření – obstarání soukromého a firemního majetku a účtu stěžovatelovým dlužníkům je a vždy bylo platné a je, pokud ještě něco mají, věcné a potřebné.

K výzvě městského soudu k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost jednatel stěžovatele uvedl, že požadovaný poplatek nemá z čeho zaplatit.

Usnesením městského soudu ze dne 8. 10. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 30, nebyl žalobci ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti a současně nebyl osvobozen od soudního poplatku za kasační stížnost. Tento postup soud odůvodnil dikcí § 36 odst. 3 věta druhá s. ř. s., podle kterého v případě, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, žádost o osvobození od soudních poplatků zamítne. Soud rozhodl se zřetelem k tomu, že předmětné podání spadá do civilněprávního řízení. Jestliže stěžovatel nesplňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, nesplňuje jednu z podmínek pro ustanovení zástupce dle § 38 odst. 5 s. ř. s., a proto městský soud zamítl i návrh na ustanovení právní zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel prostřednictvím svého jednatele i proti tomuto usnesení brojil kasační stížností (dále též „kasační stížnost II“), kterou jako v prvním případě rovněž adresoval mnoha dalším adresátům. V ní uvedl, že se žaloba vůči žalovanému dostala záhadným způsobem ke správnímu úseku městského soudu. Stěžovatel neurčitým a poněkud nesrozumitelným způsobem dále konstatoval, že jím podaná znevažovaná a zesměšňovaná žaloba z roku 2004, (patrně vedená) pod sp. zn. 12082004JK/410-CZ/EU na ochranu jeho osoby, rodiny a firem měla vždy váhu a platnost, ale soudy ji dodnes odmítají řešit a poskytnout kvalifikovanou právní pomoc. Stěžovatel proto navrhl, aby odvolací soud zrušil napadené usnesení v celém rozsahu a po tolika letech nečinnosti, intrik a diskriminačních perzekucí nařídil řádné soudní jednání u soudu prvního stupně. Dále požádal, aby kompetentní soudci nadále neintrikovali a žalobu na společnost ELPOL řádně projednali a obstavili jí účty. Stěžovatel nakonec uzavřel, že nonstop žádá o právní pomoc jednoho právníka či právní kanceláře v nerovném boji se zlem, ale zatím jej není na nejvyšších úředních, státních a politických místech slyšet.

Žalovaný podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 1. 2010 podal „odpor“ k projednávání věci vedené pod sp. zn. 8 As 5/2010. Upozornil, že lhůta pro podání kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 10. 7. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 18, byla promeškána, přesto Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce přijal. Žalovaný ke svému vyjádření přiložil usnesení Okresního soudu v Ostravě ve věci vedené pod sp. zn. 24 Nc 402/2010, kterým byl odmítnut návrh jednatele stěžovatele na vydání předběžného opatření proti žalovanému a rovněž vyjádření žalovaného k právní věci vedené u obchodního úseku městského soudu v Praze (pracoviště Slezská), kterým se stěžovatel domáhal vydání platebního rozkazu na částku v samé výši jako v nyní posuzované věci.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nastaly důvody pro odmítnutí kasační stížnosti I i kasační stížnosti II.

Nejvyšší správní soud z veřejně přístupného obchodního rejstříku ověřil, že stěžovatel byl již v době vydání obou napadených usnesení městského soudu v likvidaci. Z předloženého soudního spisu nevyplývá, že by se městský soud zabýval otázkou, kdo je v nastalé situaci oprávněn jednat jménem stěžovatele. Z telefonického dotazu na rejstříkový soud v Ostravě i Nejvyšší soud, který v současné době rozhoduje o dovolání ve věci nařízení likvidace stěžovatele (nařízené usnesením Krajského soudu Ostrava ze dne 11. 10. 2007, čj. 29 Cm 4/2007 - 33) nevyplývalo, že by stěžovateli byl ustanoven likvidátor. Nejvyšší správní soud proto vycházel z toho, že Ján Krišica je nadále oprávněn jednat jménem stěžovatele.

Při hodnocení přípustnosti určitého návrhu do režimu správního soudnictví je třeba vyjít zejména z § 2 a § 4 s. ř. s. Podle § 2 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu jen veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem, za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují i v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Z tohoto důvodu proto podle taxativního ustanovení § 4 odst. 1 s. ř. s. správní soudy rozhodují pouze o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"); o ochraně proti nečinnosti správního orgánu; o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a o kompetenčních žalobách. Podle ustanovení § 4 odst. 2 s. ř. s. dále správní soudy rozhodují ve věcech volebních a ve věcech místního referenda; ve věcech politických stran a politických hnutí a taktéž o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

Ze shora uvedeného vyplývá, že aby mohla být stěžovatelova žaloba projednána před správními soudy, bylo zejména nutné, aby žalobce žádal ochranu veřejného subjektivního práva a aby se žalovaný nacházel v pozici správního orgánu a v tomto směru vykonával vrchnostenskou správu. O tento případ se v posuzovaném případě nejedná, neboť stěžovatel navrhuje vydání platebního rozkazu, přičemž žalovaným je „soukromoprávní“ obchodní společnost založená podle obchodního zákoníku. Není zde tudíž ani správní rozhodnutí či úkon, proti kterému by mohl stěžovatel brojít. Městský soud přitom jak v kasační stížnosti I napadeném usnesení, tak i v usnesení ze dne 11. 6. 2009, čj. 3 Nc 29/2009 - 3, stěžovateli srozumitelně vyložil důvody, pro které nelze jeho věc připustit do správního soudnictví.

Pro posouzení dané věci je dále zásadní ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s., dle kterého musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Pod výrazem „co navrhuje“ je třeba spatřovat to, čeho se žalobce po soudu domáhá, tedy co žádá (žalobní petit). Žalobní petit má být logickým vyústěním argumentů, které jsou v podání (v žalobě či v kasační stížnosti) uvedeny. Stěžovatel se podáním ze dne 1. 9. 2004 domáhal vydání platebního rozkazu, prostřednictvím kterého by žalovaný byl povinen mu uhradit částku 88 099,80 Kč s

příslušenstvím. Ačkoliv stěžovatelova podání obsažená ve spisu nejsou zcela pochopitelná a přehledná, je nepochybné, čeho se domáhá a co je podstatou soudního řízení konaného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 Nc 29/2009. Samotný petit žaloby jednoznačně vylučuje pravomoc správních soudů, neboť k vydání platebního rozkazu je příslušný toliko soud v občanském civilním řízení, a to na základě § 172 an. o. s. ř.

V kasačních stížnostech, obou nepřiliš srozumitelných, není vyjádřen sebemenší nesouhlas stěžovatele s procesním postupem městského soudu ani s právním hodnocením předmětného podání. V průběhu řízení nikterak netvrdil, že by vydání platebního rozkazu mělo z jakéhokoli důvodu spadat do oblasti správního soudnictví a výslovně se nedomáhal ani soudního přezkumu správním soudem. Nikdy nepoukazoval na existenci nezákonného správního rozhodnutí, nečinnost nebo nezákonnost zásahu správního orgánu nebo neoznačil žalovaného za správní orgán. Naopak sám v kasační stížnosti II uvedl, že se mu jako záhadné jeví postoupení jeho žaloby z Krajského soudu v Ostravě před správní úsek městského soudu (pracoviště Hybernská). Dále sdělil, že Nejvyšší soud podle jeho tvrzení přikázal (patrně nyní posuzovanou) žalobu projednávat u soudu v Ostravě podle sídla žalovaného. Ve vztahu k jeho přesvědčení, že je exekvován zlem a bezprávím, bez bližších souvislostí taktéž konstatoval, že vůči žalovanému jen v roce 2009 podal dvě dovolání k Nejvyššímu soudu. Nejvyšší správní soud má za to, že z jednotlivých ve spisu založených podání plyne, že stěžovatel patrně nerozlišuje mezi pravomocí jednotlivých civilních a správních soudů, ačkoliv byl o jejich rozdílnosti poučen. Vždy pouze vznášel požadavek, aby bylo v jeho věci proti vymezeným dlužníkům rozhodnuto. Sám ve velmi obecné rovině vyjádřil nesouhlas s pravomocí i místní příslušností správního úseku Městského soudu v Praze. Proto se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako nadbytečný postup, ve kterém stěžovatel brojí proti odkazu městského soudu do civilního soudnictví.

Nejvyšší správní soud po prostudování spisového materiálu dospěl k závěru, že shora vymezené nedostatky petitu brání pokračování v řízení o kasační stížnosti I i II. Městský soud zcela správně vyhodnotil povahu žaloby proti žalovanému a stěžovatele s přiměřeným poučením odkázal ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s. do civilního soudnictví. Z výše řečeného je rovněž nepochybné, že i kdyby byl stěžovateli (právníké osobě TARUS, s. r. o. "v likvidaci", nikoliv jejímu jednateli jakožto fyzické osobě) z jakéhokoli důvodu ustanoven právní zástupce, nemohlo by to mít sebemenšího vliv na jeho právní postavení a ochranu práv. Ani v případě právního zastoupení by vady návrhu na zahájení řízení ve správním soudnictví nemohly být odstraněny.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost I i kasační stížnost II usnesením podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. října 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu